

Tato dizertace se zabývá životem a dílem jednoho z nejvýznamnějších představitelů iránského islámského myšlení 20. století c Alího Šarícátího. Práce se skládá ze dvou částí. První shrnuje iránské dějiny od konce 19. století do islámské revoluce v roce 1979. Zvláštní pozornost je věnována úloze šíitských duchovních v klíčových událostech iránských dějin - v hnutí odporu proti koncesím uděleným západním cizincům, sesazení populárního premiéra Mohammada Mosaddeqa v roce 1953. Tyto významné okamžiky iránských dějin úzce souvisejí s islámskou revolucí v roce 1979 a do jisté míry byly i jejími katalyzátory. První část zahrnuje i Šarícátího životopis a vyjmenovává osobnosti, které měly největší vliv na jeho intelektuální formování. Samostatná kapitola je vyhrazena vzniku a působení islámského centra Hošejnije eršád v Teheránu, kde Šarícátí přednášel. Druhá část analyzuje Šarícátího dílo a porovnává jeho myšlenkové koncepty s myšlením dalších významných iránských myslitelů 20. století - Ahmada Kásravího, ájatolláha Rúholláha Chomejního, Abdolkaríma Sorúše a s aktivitami šíitského duchovního Músy Sadra v Libanonu. V rámci Šarícátího díla je zvláštní pozornost věnována přednáškám "Člověk a islám", " Člověk - víceregent Boží", "Náboženství proti náboženství", "Fatima je Fatima ", cyklu přednášek o " Šahádě " a knize "Hadždž ".